

Sygn. akt VIII C 234/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

04 listopada 2016

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Aleksandra Klepacz

po rozpoznaniu na rozprawie 26 października 2016 we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. obciąża stronę powodową kosztami procesu za I. instancję.

Sygn. akt VIII C 234/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 17 sierpnia 2015 w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie VI. Wydział Cywilny strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. zażądała od pozwanej J. K. zapłaty kwoty 1.384,87 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od 17 sierpnia 2015 do dnia zapłaty. Dodatkowo strona powodowa domagała się zapłaty 30 zł tytułem kosztów procesu, 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 0,30 zł tytułem zwrotu innych kosztów. W uzasadnieniu swojego żądania strona powodowa podała, że 22 stycznia 2014 zawarła z pozwaną umowę pożyczki nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w treści umowy. Strona powodowa wskazała, że kwota udzielonej pozwanej pożyczki wyniosła łącznie 3.993,61 zł, a składało się na nią: 2.500 zł tytułem kwoty wypłaconej pożyczki, 798,72 zł tytułem prowizji za udzielenie pożyczki, 694,89 zł tytułem składki ubezpieczeniowej. Strona powodowa podniosła także, że w treści umowy wskazano, że w związku z jej zawarciem pozwana obowiązana była do poniesienia kosztów prowizji oraz kosztów składki ubezpieczeniowej. Pozwana zobowiązała się do spłaty pożyczki w 15 miesięcznych ratach, wynoszących 295,52 zł, przy czym ostatnia z nich wynosiła 295,49 zł. Na poczet zobowiązania pozwana wpłaciła kwotę 2.865 zł. Wobec niedopełnienia przez pozwaną warunków umowy, strona powodowa pismem z 16 marca 2015 wypowiedziała pozwaną umowę pożyczki, wzywając ją do zapłaty zaległości. Wobec bezskuteczności wezwania do zapłaty, wypowiedzenie stało się skuteczne z dniem 19 kwietnia 2015, a zaległość pozwanej w tej dacie wyniosła 1.542 zł. Po wypowiedzeniu umowy pozwana dokonała wpłaty kwoty 200 zł, która została zaliczona na kapitał. Mimo ostatecznego wezwania do zapłaty z 22 lipca 2015 pozwana nie uregulowała zadłużenia, które na dzień wniesienia pozwu wynosiło 1.384,87 zł, w tym: 1.284,59 zł należność główna (niespłacony kapitał pożyczki) oraz 100,28 zł skapitalizowana kwota odsetek, w skład której wchodzi odsetki liczone według czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP liczone od:

- kwoty 1.689,01 zł od 24 października 2014 do 24 listopada 2014, w sumie 16,69 zł,

- kwoty 1.411,08 zł od 24 listopada 2014 do 24 grudnia 2014, w sumie 14,10 zł,
- kwoty 1.129,66 zł od 24 grudnia 2014 do 24 stycznia 2015, w sumie 11,30 zł,
- kwoty 845,44 zł od 24 stycznia 2015 do 24 lutego 2015, w sumie 8,45 zł,
- kwoty 558,37 zł od 24 lutego 2015 do 05 marca 2015, w sumie 2,05 zł,
- kwoty 558,37 zł od 05 marca 2015 do 24 marca 2015, w sumie 2,95 zł,
- kwoty 267,87 zł od 24 marca 2015 do 19 kwietnia 2015, w sumie 1,86 zł
- kwoty 1.484,59 zł od 20 kwietnia 2015 do 07 maja 2015, w sumie 7,32 zł,
- kwoty 1281,59 zł od 08 maja 2015 do 16 sierpnia 2015, w sumie 35,55 zł.

Nakazem zapłaty wydanym 07 września 2015 przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI. Wydział Cywilny w postępowaniu upominawczym orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu (k. 7).

Pozwana J. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jej rzecz od strony powodowej kosztów procesu według norm przepisanych (k. 8 verte).

Pismem z 05 lipca 2016 pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie. Jednocześnie podniosła, że postanowienia umowy, które nakładają na nią obowiązek uiszczenia składki ubezpieczeniowej i opłaty windykacyjnej stanowią niedozwolone postanowienia umowne, albowiem kształtują jej prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jej interesy. Pozwana wskazała, że żądana przez stronę powodową kwota z tytułu prowizji oraz składki ubezpieczenia nie stanowi rzeczywistych kosztów poniesionych przez stronę powodową i z tego względu też nie jest ona stronie powodowej należna. Pozwana podniosła, że zawierając umowę ze stroną powodową nie pozostawiono jej wyboru sposobu zabezpieczenia spłaty pożyczki, ani możliwości wyboru podmiotu, z którym zostanie zawarta umowa ubezpieczenia. Zostały one narzucone pozwanej przez stronę powodową. Ponadto pozwana zgłosiła zarzut zaliczenia na poczet wierzytelności kwoty składki ubezpieczeniowej za okres po wypowiedzeniu umowy (k. 44-49).

Z kolei 04 sierpnia 2016 pozwana złożyła pismo, w którym podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie oraz wskazała, że zgodnie ze stanowiskiem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz orzecznictwem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów opłata pobierana przez podmioty udzielające pożyczek może wynosić jedynie równowartość poniesionych przez te podmioty kosztów wynikających z zawarcia umowy pożyczki, nie może natomiast stanowić procentu wynagrodzenia pożyczkodawcy (k. 51-56).

Pismem z 23 sierpnia 2016 strona powodowa zaprzeczyła wszelkim twierdzeniom i zarzutom pozwanej, wskazując, że żądanie pozwu nie obejmuje opłat monitoringowo- windykacyjnych, zatem twierdzenia pozwanej o niezasadności żądania w tym zakresie są bezzasadne. W dalszej kolejności strona powodowa wskazała, że wypowiedzenie umowy odniosło skutek na dzień 19 kwietnia 2015, a ostatnia rata pożyczki z harmonogramu spłat byłaby wymagalna 24 kwietnia 2015. W związku z tym niesłuszne są także twierdzenia pozwanej odnoszące się do zaliczenia na poczet wierzytelności kwoty składki ubezpieczeniowej za okres po wypowiedzeniu umowy. Strona pozwana zaprzeczyła także, ażeby pozwana była przymuszona do przystąpienia do grupowego ubezpieczenia, ponieważ była uprawniona do odstąpienia od umowy ubezpieczenia w terminie 30 dni od jej zawarcia. Wskazała dodatkowo, że umowa ubezpieczenia została zawarta na wypadek śmierci pożyczkodawcy. Gdyby zaś pozwana nie zawarła umowy ubezpieczenia, zabezpieczeniem umowy pożyczki mogłoby być poręczenie udzielone przez dwie osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę (k. 63-64).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny istotny dla rozstrzygnięcia:

22 stycznia 2014 pozwana J. K. zawarła ze stroną powodową (...) S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki (...).

Zgodnie z jej postanowieniami pożyczkodawca ((...) S.A. z siedzibą we W.) udziela pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 3.993,61 zł, pomniejszonej o kwotę prowizji oraz z tytułu objęcia ochroną ubezpieczeniową.

Pożyczkobiorca zobowiązany jest do zapłaty następujących kosztów w związku z zawarciem umowy: prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 798,72 zł oraz składki ubezpieczeniowej w wysokości 694,89 zł z tytułu objęcia pożyczkobiorcy umową dodatkową w postaci ochrony ubezpieczeniowej zgodnie z podpisaną deklaracją oraz OWU (pkt 1 ust 1.1 i 1.4 umowy).

Strony ustaliły, że oprocentowanie pożyczki jest stałe i wynosi 16 % w stosunku rocznym (pkt 2 ust 2.1 umowy). Suma odsetek według harmonogramu to 439,16 zł.

Pożyczkobiorca zobowiązuje się spłacić pożyczkę w 15 miesięcznych ratach w wysokości 295,52 zł począwszy od 24 lutego 2014 za wyjątkiem ostatniej raty korygującej, która wynosi 295,49 zł. Spłata każdej raty powinna nastąpić do 24-go dnia każdego miesiąca(..) (pkt 3 ust 3.1. umowy). Wymagane należności pożyczkodawcy zaspokajane są w kolejności: 1. kwota kapitału, 2. odsetki kapitałowe, 3. odsetki za opóźnienie, 4. koszty prowadzenia działań, o których mowa w ust 4.4 i 4.5 (pkt 3 ust. 3.4 umowy).

Zabezpieczenie spłaty pożyczki miała stanowić umowa grupowego ubezpieczenia Na Życie zawarta przez (...) S.A. z siedzibą we W. z (...) S.A. V. (...). Pozwana w umowie pożyczki wyraziła zgodę na przystąpienie do umowy ubezpieczenia na życie klientów (...) S.A. z siedzibą we W.. Okres ubezpieczenia został określony na 15 miesięcy, a jako zakres ubezpieczenia wskazano zgon ubezpieczonego z dowolnej przyczyny, do dnia, w którym ubezpieczony ukończy 70 rok życia. Jako uposażonego pozwana wskazała stronę powodową.

Załącznik do umowy pożyczki stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Klientów(...), Deklaracja przystąpienia do (...) oraz Wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W przypadku niespłacenia co najmniej dwóch pełnych rat pożyczki w terminach określonych w umowie pożyczkodawca zastrzega sobie prawo pisemnego wypowiedzenia umowy w terminie 30 dni i postawienia całej pozostałej do spłaty kwoty pożyczki w stan natychmiastowe wymagalności (pkt 4 ust 4.1 umowy).

W przypadku braku spłaty pożyczki strona powodowa uprawniona była do naliczania od niespłaconego zadłużenia kwoty odsetek w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP.

[**dowody:**

- umowa pożyczki (...) z 22 stycznia 2014 – k. 29 - 30,

-blankiet y spłat k. 31-32

- przesłuchanie pozwanej J. K. na rozprawie 26.10.2016, protokół skrócony k. 74]

Strona powodowa 23 stycznia 2015 przekazała pozwanej kwotę pożyczki w wysokości 1.922,19 zł.

[**dowód** elektroniczne zestawienie operacji na rachunku bankowym pozwanej k. 57]

Pozwana tytułem spłaty pożyczki uiściła na rzecz strony powodowej następujące kwoty (łącznie 3.065 zł):

1. 300 zł – 01 kwietnia 2014,
2. 300 zł – 01 maja 2014,
3. 200 zł – 26 czerwca 2014,

4. 300 zł - 13 lipca 2014,
5. 300 zł – 28 lipca 2014,
6. 370 zł – 28 sierpnia 2014,
7. 296 zł – 03 września 2014,
8. 197 zł – 29 września 2014,
9. 112 zł - 20 października 2014,
10. 200 zł - 20 października 2014,
11. 90 zł – 13 listopada 2014,
12. 200 zł - 27 lutego 2015,
13. 200 zł - 06 maja 2015.

[**dowód** elektroniczne zestawienie operacji na rachunku bankowym pozwanej za okres od 22 lipca 2014 do 04 sierpnia 2016 k. 58 - 59]

Pismem z 18 marca 2015 strona powodowa złożyła pozwanej oświadczenie o wypowiedzeniu umowy pożyczki z powodu braku spłaty co najmniej dwóch rat pożyczki. Na dzień wypowiedzenia, tj. na 16 marca 2015 kwota zaległości pozwanej wynosiła 980,63 zł. Strona powodowa poinformowała pozwaną, że w przypadku braku spłaty cała kwota pożyczki zostanie postawiona w stan natychmiastowej wymagalności (po upływie 30 dni od złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu). Pozwana nie wpłaciła żądanej kwoty.

Następnie, pismem z 22 lipca 2015, strona powodowa, przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego, wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.375,72 zł w terminie do 31 lipca 2015. Pozwana nie uiściła powyższej należności.

[**dowody:**

- pismo strony powodowej z 18 marca 2015 – k. 33,
- pismo strony powodowej z 22 lipca 2015 – k. 34,
- przesłuchanie pozwanej J. K. na rozprawie 26.10.2016, protokół skrócony k. 74]

Pozwana J. K. przed zawarciem umowy pożyczki ze stroną powodową zapoznała się z jej treścią. Nie została jednak poinformowana o tym, że przystąpienie do umowy ubezpieczenia jest dobrowolne. Pozwanej nie przedstawiono innych ofert zabezpieczenia umowy zawartej przez nią ze stroną powodową.

[**dowód** przesłuchanie pozwanej J. K. na rozprawie 26.10.2016, protokół skrócony k. 74].

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. domagała się zasądzenia od pozwanej J. K. kwoty w wysokości 1.384,87 zł tytułem udzielonej pozwanej pożyczki. Pozwana z kolei podnosiła, że żądana przez stronę powodową kwota jest niezasadna, albowiem w całości spłaciła kwotę kapitału z odsetkami, natomiast kwota tytułem składki ubezpieczeniowej oraz prowizji nie są należne stronie powodowej, ponieważ postanowienia umowne, które je przewidują, stanowią niedozwolone postanowienia umowne, a zatem są dla pozwanej, jako konsumentki, niewiążące.

Jako zostało ustalone w toku postępowania, strony łączyła umowa pożyczki. Według treści art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości.

Zgodnie z treścią art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Z kolei art. 22 k.c. jako konsumenta wskazuje osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. jest podmiotem zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej polegającej m. in. na udzielaniu pożyczek krótkoterminowych i przy zawieraniu umów posługuje się wzorcami umownymi. Z kolei pozwana w treści umowy ze stroną powodową zadeklarowała, że umowę pożyczki zawiera jako niezwiązaną z prowadzeniem działalności gospodarczej, tj. występowała w roli konsumenta. W związku z powyższym Sąd obowiązany był zbadać postanowienia umowy z 22 stycznia 2014 pod względem zarzutów pozwanej.

Ocena mocy wiążącej postanowień umownych może przybierać dwojaki charakter - abstrakcyjny bądź indywidualny. Kontrola dokonywana in concreto odbywa się w toczącym pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem postępowaniu, którego przedmiotem jest spór co do skutków prawnych określonego postanowienia umowy. Umowy zawierane przez przedsiębiorców z konsumentami podlegają analizie w świetle art. 385¹ k.c. z wyłączeniem jednoznacznie sformułowanych postanowień określających główne świadczenia stron oraz tych postanowień, na których treść konsument miał rzeczywisty wpływ, co musi zostać wykazane przez proferenta (wyrok SA w Warszawie z 15 czerwca 2007, sygn. akt VI Ca 228/07).

Przytoczony powyżej przepis art. 385¹ k.c. reguluje materię niedozwolonych postanowień umownych, które w literaturze przedmiotu zwane są także klauzulami abuzywnymi, postanowieniami nieuczciwymi, postanowieniami niegodziwymi, a tym samym skutki wprowadzenia ich do umowy z udziałem konsumentów. Ratio legis powoływanego przepisu jest zatem ochrona konsumenta jako słabszego uczestnika obrotu w relacjach z przedsiębiorcą-profesjonalistą w danej dziedzinie.

W judykaturze uznaje się, że pod pojęciem działania wbrew dobrym obyczajom przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego kryje się wprowadzenie do umowy klauzul, które godzą w równowagę kontraktową stron takiego stosunku, natomiast przez rażące naruszenie interesów konsumenta rozumie się nieusprawiedliwioną dysproporcję na niekorzyść konsumenta praw i obowiązków stron wynikających z umowy (vide wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2005, I CK 832/04). Dokonując oceny rzetelności określonego postanowienia umowy konsumenckiej należy zawsze rozważyć indywidualnie rozkład obciążeń, kosztów i ryzyka, jaki wiąże się z przyjętymi rozwiązaniami oraz zbadać jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji, w której postanowienie to nie zostałoby zastrzeżone, pamiętając jednocześnie podczas dokonywania kontroli o tym, że każdorazowo istotny jest charakter stosunku prawnego regulowanego umową, który w konkretnej sytuacji może usprawiedliwiać zastosowaną konstrukcję i odejście do typowych reguł wyznaczonych przepisami dyspozytywnymi.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 23 sierpnia 2011 wydanego w sprawie o sygn. akt VI ACa 262/11 istotą dobrych obyczajów jest szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on w informowaniu o wynikających z umowy uprawnieniach, niewykorzystywaniem uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji, rzetelnym traktowaniem konsumenta jako równorzędnego partnera umowy. Za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezorientacji, wywoływania błędnego przekonania u konsumenta, wykorzystywania jego

niewiedzy lub naiwności. Działania te potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegającego in minus od przyjętych standardów postępowania.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do kwestionowanych przez pozwaną składników udzielonej pożyczki, którymi zgodnie z umową są prowizja za udzielenie pożyczki w wysokości 798,72 zł oraz składka ubezpieczeniowa w kwocie 694,89 zł.

Postanowienie umowne, ustalone jako niedozwolone nie może dotyczyć świadczeń głównych stron. W ocenie Sądu zabezpieczenia spłaty pożyczki w postaci umowy ubezpieczenia nie można uznać za główne świadczenie stron, chociażby przez wzgląd na to, że nie dotyczy ono istotnych elementów umowy pożyczki. W okolicznościach rozpatrywanej sprawy za niedopuszczalne należało uznać obciążenie pozwanej kosztami umowy grupowego ubezpieczenia (...) zawartej przez (...) S.A. z siedzibą we W. z (...) S.A. V. (...). Z treści umowy pożyczki wynika w sposób jednoznaczny, że przedmiotem tego ubezpieczenia jest życie pozwanej, nie zaś spłata udzielonej jej pożyczki. W razie śmierci pozwanej strona powodowa jako uposażony z tytułu umowy ubezpieczenia otrzymałaby świadczenie, lecz w nieznannej pozwanej wysokości, zatem trudno ocenić czy pokrywającej spłatę pożyczki, niższej niż ta należność czy może znaczenie ją przewyższającą. Tym samym deklaracja pozwanej przystąpienia do grupowego ubezpieczenia w rzeczywistości nie stanowiła zabezpieczenia spłaty pożyczki, dawała bowiem pożyczkobiorcy możliwość otrzymania świadczenia na wypadek śmierci pozwanej, nie zaś na wypadek zaprzestania spłaty przez nią pożyczki. Należy ponadto wskazać, że działania polegające na obciążeniu w związku z zawieraniem umowy klienta kosztami składki ubezpieczeniowej, gdzie jako podmiot uprawniony do uzyskania odszkodowania wskazany jest wyłącznie pożyczkodawca, nie można uznać za zgodne z dobrymi obyczajami i nienaruszające interesów konsumenta. W ocenie Sądu przedmiotowe postanowienia nie nadają się do zaakceptowania także przez wzgląd na to, że nie określają wysokości świadczenia na wypadek zdarzenia ubezpieczeniowego. Nie można więc zweryfikować czy kwota składki jest adekwatna do udzielonej ochrony ubezpieczeniowej. Zastrzeżenie to nie znajduje również uzasadnienia w zyskach osiągniętych w prowadzonej w sposób rzetelny działalności gospodarczej. W konsekwencji należało je uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, zasadami rzetelności i jako takie jako niewiążące dla pozwanej. Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów na okoliczność uiszczenia na rzecz ubezpieczyciela żadnej od pozwanej kwoty składki. Nie dołączono również do akt sprawy żadnego dokumentu będącego dowodem na zawarcie przez stronę powodową z zakładem ubezpieczeń umowy grupowego ubezpieczenia oraz czy w rzeczywistości pozwana została objęta taką ochroną ubezpieczeniową, mimo zobowiązania pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. Dodatkowo Sąd uznał, że postanowienie umowy dotyczące obowiązku uiszczenia przez pozwaną składki na ubezpieczenie ma na celu dodatkowe (niezależne od odsetek) obciążenie fiskalne pożyczkobiorcy pobierane przez pożyczkodawcę.

Również zawarte w umowie pożyczki postanowienie dotyczące naliczonej prowizji za udzielenie pożyczki w wysokości 798,72 zł, zdaniem Sądu prowadzi do ukształtowania stosunku zobowiązaniowego w sposób nierównorzędny i rażąco niekorzystny dla pozwanej, czyli konsumenta. Skutkiem zastosowania klauzuli niedozwolonej dotyczącej naliczenia prowizji jest brak mocy wiążącej tego postanowienia. Strona powodowa nie przedłożyła żadnych dowodów, z których wynika uprawnienie do naliczania tych opłat oraz ich wysokość, w związku z tym Sąd nie miał możliwości weryfikacji tego naliczenia, ani oceny ekwiwalentności tego świadczenia ze świadczeniem strony powodowej – pożyczkodawcy. W szczególności z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową nie wynika tytułem czego prowizja taka została naliczona, tj. w związku z jakimi kosztami obsługi zawartej umowy pożyczki. W tych okolicznościach, w ocenie Sądu, istnieją podstawy do oceny tak określonego świadczenia jako ukrytego dodatkowego wynagrodzenia za korzystanie z kapitału, co z kolei stanowi obejście przepisów o odsetkach maksymalnych.

Strona powodowa została zobowiązana przez Sąd pod rygorem skutków z art. 233 § 2 k.p.c. do przedłożenia pełnego rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwaną w ramach przedmiotowej pożyczki, dokumentu formularza informacyjnego stanowiącego załącznik nr 1 do umowy pożyczki, umowy ubezpieczenia grupowego pożyczkobiorców, zestawienia liczby osób, które przystąpiły do grupowego ubezpieczenia, pobranych składek oraz kwoty wynagrodzenia otrzymanego przez powoda w związku z czynnościami wykonywanymi w ramach umowy grupowego ubezpieczenia w 2014 oraz zestawienia, z którego wynika procentowy udział osób, które przystąpiły do grupowego ubezpieczenia na życie w związku z zawarciem umowy pożyczki do wszystkich klientów zawierających umowę pożyczki ze stroną

powodową w 2014. Strona powodowa nie wykonała powyższego zobowiązania. Tym samym Sąd nie miał możliwości zweryfikowania i zbadania jakie koszty zostały rzeczywiście poniesione przez stronę powodową w związku z zawartą z pozwaną umową pożyczki, co bezpośrednio rzutowało na ocenę zasadności żądania strony powodowej w tym zakresie. W związku z nieudowodnieniem przez stronę powodową czy i w jakiej wysokości poniosła koszty przystąpienia przez pozwaną do umowy grupowego ubezpieczenia oraz kosztów związanych z udzieleniem pożyczki z 22 stycznia 2014, kwotę pożyczki, do zwrotu której pozwana była zobowiązana, należało obniżyć o niezasadnie naliczone koszty prowizji i ubezpieczenia. Tym samym pozwana winna była zwrócić stronie powodowej kwotę pożyczki 2.500 zł, powiększoną o odsetki kapitałowe ustalone w umowie na 439,16 zł, to jest łącznie 2.939,16 zł.

Pozwana przedłożyła do akt sprawy wydruki historii operacji na jej rachunku bankowym, z których wynika, że uiszczyła na rzecz strony powodowej kwotę łącznie 3.065 zł. Biorąc pod uwagę, że kwota pożyczki wynosiła 2.500 zł, a odsetki kapitałowe od tej kwoty wynosiły 16 % w stosunku rocznym (ustalone w umowie na kwotę 439,16 zł w przypadku spłaty według harmonogramu) należało uznać, że pozwana uiszczyła całość należnej stronie powodowej kwoty, wywiązując się ze zobowiązania jakie przyjęła na siebie zawierając umowę pożyczki z 22 stycznia 2014. Sąd wziął przy tym pod uwagę opóźnienie w płatności poszczególnych rat, jednakże, nawet i w tych okolicznościach, biorąc pod uwagę kwotę nadpłaconą przez pozwaną, należało uznać, że uiszczona przez nią kwota w całości wyczerpała żądanie strony powodowej. Dodać w tym miejscu należy, iż strona powodowa, mimo wezwania Sądu, nie przedłożyła pełnego rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwaną w ramach przedmiotowej pożyczki, co uniemożliwiło szczegółowe wyliczenie ewentualnych odsetek umownych za opóźnienie w płatności poszczególnych rat.

Mając na względzie powyższe ustalenia faktyczne i oparte na nich rozważania, powództwo podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie I. sentencji wyroku.

O kosztach procesu w punkcie II. sentencji wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.c., zgodnie z którym strona przegrywająca obowiązana jest zwrócić stronie wygrywającej koszty niezbędne do dochodzenia swoich praw i celowej obrony. Pozwana w związku z toczącym się postępowaniem nie poniosła żadnych kosztów, dlatego też stronę powodową jako przegrywającą postępowanie obciążono poniesionymi przez nią kosztami procesu w I. instancji.